

Θαβώριος Λόγος

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

*Η μεγαλόπρεπη λιτανείας της Ιεράς Εικόνας
της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος.
Πλήθος κόσμου συμμετείχε στη λιτανεία
γιορτάζοντας το σπουδαίο αυτό γεγονός.*

Θαβώριος Λόγος

Διμηνιαία έκδοση ενημέρωσης και πνευματικής οικοδομής

ΕΚΔΟΤΗΣ:

Ιερός Ναός

Μεταμορφώσεως του Σωτήρος

της Ιεράς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης

Τηλ.: 2310-828 989

Fax: 2310-888 375

www.inmetamorfoseos.gr

Facebook: Ιερός Ναός Μεταμορφώσεως Σωτήρος

Υπεύθυνος Σύνταξης:

Αρχ/της Νικόλαος Παπαγεωργίου

Συντακτική ομάδα:

Γεώργιος Μπερμπερίδης

Δομνίκη Νικολοπούλου

Ευαγγελία Κατραμίδου

Μαρία Ψωμά

Οι απόψεις που παρουσιάζονται σε κάθε κείμενο - άρθρο εκφράζουν το συγγραφέα αποκλειστικά και όχι τη συντακτική ομάδα του περιοδικού.

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

Ιερά Μητρόπολις Θεσσαλονίκης

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΑΣ

ΕΚΣΤΗΡΙΑ

ΔΙΑΒΟΛΑ

ΕΝΤΥΠΑ

ΟΙ ΘΕΙΟΜΕΡΟΙ

ΣΠΙΝΘΙΣΣΑ

Ιερός Ναός
Μεταμορφώσεως του Σωτήρος

Επισκεφθείτε μας στο... www.inmetamorfoseos.gr

Είναι σωστό να δίνονται δύο ονόματα στην βάπτιση;

Ὁ Θεὸς δημιούργησε τὸν ἄνθρωπο κατ' εἰκόνα Του (1), καὶ κάθε νέος ἄνθρωπος ποὺ γεννιέται εἶναι μία καινούργια εἰκόνα τοῦ Θεοῦ. Ἔρχεται στὸν κόσμο στολισμένος μετὰ τὰ δικά του ἰδιαίτερα χαρίσματα καὶ γνωρίσματα, μοναδικὸς σὲ σχέση μετὰ ὅλους τοὺς ἄλλους συνανθρώπους του. Αὐτὴ τὴν μοναδικότητα τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου ἐκφράζει πρωτίστως τὸ ὄνομα ποὺ λαμβάνει ὁ Χριστιανὸς μετὰ τὴν ἀκολουθία τῆς Ὀνοματοδοσίας. Τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου «τοῦ δίνει ταυτότητα ὡς πρόσωπο καὶ διαβεβαιώνει τὴν μοναδικότητά του. Γι' αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία φροντίζει νὰ τοῦ δώσῃ ὄνομα. Δὲν θεωρεῖ τὸ βρέφος ἀπλᾶ ἄνθρωπο, γενικὰ καὶ ἀόριστα, οὔτε σὰν φορέα μιᾶς ἀφηρημένης καὶ ἀπρόσωπης ἀνθρώπινης φύσης...

Ἡ Ἐκκλησία μετὰ τὴν Εὐχὴ τῆς ὀνοματοδοσίας ὁμολογεῖ τὴν μοναδικότητα τοῦ συγκεκριμένου παιδιοῦ καὶ ἀναγνωρίζει τὸ θεϊκὸ δῶρο τῆς προσωπικότητός του» (2). Στους ἀρχαίους χρό-

νοὺς ἡ Ὀνοματοδοσία καὶ ἡ σφράγιση μετὰ τὸ σημεῖο τοῦ ζωοποιοῦ Σταυροῦ γινόταν ὅταν κάποιος δήλωνε τὴν ὀριστική του ἀπόφαση νὰ βαπτισθῆ. Μετὰ τὴν ἐπικράτηση τοῦ νηπιοβαπτισμοῦ αὐτὸ ἄρχισε νὰ γίνεται τὴν ὀγδόῃ ἡμέρᾳ ἀπὸ τὴν γέννηση τοῦ παιδιοῦ, ὅπως ἐγένε ἡ ὀνοματοδοσία στὸν Κύριο καὶ στὸν Τίμιο Πρόδρομο (3). Ἡ σωστὴ αὐτὴ τάξι διατηρήθηκε σὲ ὅλη τὴν βυζαντινὴ περίοδο.

Σήμερα ἡ γεμάτη νόημα προβαπτισματικὴ ἀκολουθία τῆς Ὀνοματοδοσίας ἔχει ἀτονήσει. Διαβάζεται συνήθως πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ μυστηρίου τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος, ἀντὶ τῆς ὀγδῆς ἡμέρας. Αὐτὸ ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα νὰ γίνεται σύγχυση καὶ νὰ θεωρεῖται ὅτι τὸ παιδί παίρνει ὄνομα κατὰ τὴν βάπτισή του. Δὲν θὰ πρέπη ὁμως νὰ ταυτίζεται τὸ μυστήριον τῆς Βαπτίσεως μετὰ τὴν Ὀνοματοδοσία. Ἡ ἀναφορὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ βαπτιζομένου στὴν βάπτιση γίνεται ὅπως ἀκριβῶς καὶ σὲ κάθε ἄλλο Μυστήριον καὶ ἀκολουθία (Γάμο, Εὐχέλαιο, κλπ.). Εὐχῆς ἔργον θὰ ἦταν λοιπὸν νὰ ἀποσυνδεθῆ ἡ ἀκολουθία τῆς Ὀνοματοδοσίας ἀπὸ τὸ ἅγιον Βάπτισμα, καὶ νὰ ἐπανέλθῃ στὴν ὀγδόῃ ἡμέρᾳ ἀπὸ τὴν γέννηση τοῦ παιδιοῦ. Τὸ ὄνομα στὸ παιδί δίδεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία μετὰ τὴν Εὐχὴ τῆς ὀνοματοδοσίας. Μετὰ αὐτὸ τὸ ὄνομα πλέον ὁ ἄνθρωπος θὰ καλεῖται ἀπὸ τὸν καλὸ Ποιμένα Χριστό, ὁ ὁποῖος τὰ ἴδια πρόβατα καλεῖ κατ' ὄνομα, δηλαδὴ προσκαλεῖ τὰ δικά Του πρόβατα ἕνα ἕνα μετὰ τὸ ὄνομά τους (4). Καὶ ἡ φράση αὐτὴ φανερώνει ὅτι κάθε ἄνθρωπος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ εἶναι μία προσωπικότητα μοναδικὴ καὶ ἀνεπανάληπτη. Σὲ αὐτὴν τὴν μοναδικότητα τοῦ κάθε ἀνθρώπου στηρίζεται ἡ Ἐκκλησία καὶ δίνει στὸ κάθε βρέφος ἕνα καὶ μοναδικὸ ὄνομα, ὅπως ἕνα ὄνομα δό-

θηκε και στον Χριστό την όγδόη ημέρα από την γέννησή Του: Έκλήθη τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦς (5).

Ἡ συνήθεια νὰ δίδονται στὸ παιδὶ δύο (ἢ καὶ περισσότερα) ὀνόματα εἶναι, ὄχι μόνον ἔξω ἀπὸ τὴν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας ἀλλὰ καὶ παράλογη, ἐφ' ὅσον σὲ κάθε πρόσωπο ἀντιστοιχεῖ πάντοτε ἓνα ὄνομα. Ἡ κυριώτερη αἰτία τοῦ συγχρόνου φαινομένου εἶναι ἡ ἐξῆς: Λόγω τῆς ὀλιγοτεκνίας ποὺ παρατηρεῖται τὶς τελευταῖες δεκαετίες στὴν πατρίδα μας, οἱ γονεῖς προσπαθοῦν μὲ τὴν διπλὴ ὀνοματοδοσία νὰ ἱκανοποιήσουν ὅλους τοὺς παπποῦδες τοῦ παιδιοῦ καὶ νὰ ἀποφενυχθοῦν παρεξηγήσεις. Ἡ πράξη ὅμως ἐπιβεβαιώνει ὅτι σὲ παιδιὰ ποὺ ἔλαβαν δύο ὀνόματα, ἢ ἐπικρατεῖ τὸ ἓνα ἐξ αὐτῶν, ἢ προσφωνοῦνται πότε μὲ τὸ ἓνα καὶ πότε μὲ τὸ ἄλλο, ἀναλόγως τῆς ὁμάδος τῶν συγγενῶν, ἢ (ἂν τὰ δύο ὀνόματα εἶναι μικρά) συγχωνεύονται καὶ δημιουργεῖται τρίτο ὄνομα! Οὐσιαστικὰ ἐπομένως κανεὶς ἀπὸ τοὺς προγόνους ποὺ ἔδωσαν τὸ ὄνομά τους στὸ παιδὶ δὲν εἶναι εὐχαριστημένος.

Μία ἄλλη δικαιολογία εἶναι ἡ ἐκπλήρωση τάματος. Τὸ νὰ λέω ὅμως “ἔχω τάξει τὸ παιδί μου στὸν τάδε Ἅγιο, γι' αὐτὸ θέλω νὰ βάλω δεύτερο ὄνομα” σημαίνει ἀπλᾶ ὅτι ἐμπαίζω τὸν Ἅγιο ἐκπληρώνοντας τὸ τάμα... κατὰ τὸ ἦμισυ. Καὶ ναὶ μὲν ὁ Ἅγιος δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἐμᾶς, ἐμεῖς ὅμως ἀποδεικνύομαστε ἀναξιόπιστοι ἀπέναντί του.

Ἐνα τελευταῖο ἐπιχείρημα εἶναι ὅτι μὲ τοὺς ἰσχύοντες νόμους μπορεῖ τὸ ὄνομα τοῦ παιδιοῦ νὰ δηλωθῆ στὸ Ληξιαρχεῖο ἀπὸ τοὺς γονεῖς ἤδη ἀπὸ τὴν γέννησή του, ὁπότε τὸ ὄνομα εἶναι ἤδη ἀνεγνωρισμένο ἀπὸ τὸ κράτος καὶ θὰ πρέπει ἡ Ἐκκλησία νὰ τὸ δεχθῆ. Τὸ ἐπιχείρημα φυσικὰ δὲν εἶναι σοβαρὸ γιὰ ὅποιον ἐπιθυμεῖ νὰ τηρήσῃ τὴν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας. Κατ' ἀρχὰς ὅσοι δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ βαπτίσουν τὰ παιδιὰ τους ἔχουν τὴν δυνατότητα ἀπὸ τὴν κρατικὴ νομοθεσία νὰ τὰ ὀνοματίσουν μὲ ὅσα ὀνόματα ἐπιθυμοῦν. Ὅσοι ὅμως εἶναι

πιστοὶ καὶ θέλουν νὰ τὰ βαπτίσουν θὰ πρέπει νὰ ἐνημερώνονται ἀπὸ τοὺς ποιμένες μας ἀπὸ νωρὶς γιὰ τὸ θέμα αὐτὸ ὥστε νὰ μὴν δηλώνουν διπλὰ ὀνόματα στὸ Ληξιαρχεῖο. Γενικότερα πρέπει νὰ γίνῃ κατανοητὸ ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν συμβιβάζεται ἀνεξέταστα μὲ ὅποιεσδήποτε ἀποφάσεις τῆς Πολιτείας. Ἀποδίδει τὰ Καίσαρος τῷ Καίσαρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ (6).

Στὴν συγκεκριμένη περίπτωση μπορεῖ νὰ δώσῃ στὸ βρέφος μὲ τὴν Εὐχή τῆς ὀνοματοδοσίας τὸ πρῶτο ἀπὸ τὰ δύο ὀνόματα ποὺ ἔχουν καταχωρηθῆ στὸ Ληξιαρχεῖο. Ἡ πολλαπλὴ ὀνομασία ἐνὸς ἀνθρώπου μόνον σύγχυση μπορεῖ νὰ δημιουργήσῃ τόσο στὸν ἴδιο ὅσο καὶ στὸ περιβάλλον του. Ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος παθαίνει σύγχυση, ἀπὸ τὴν παιδικὴ ἡλικία του, διότι δὲν κατανοεῖ ποῖο εἶναι τὸ ὄνομα ποὺ φανερῶναι τὴν ὑπαρξή του. Αἰσθάνεται σὰν ἄνθρωπος χωρὶς ταυτότητα. Πρέπει νὰ εἶναι προετοιμασμένος νὰ ἀπαντᾷ σὲ δύο διαφορετικὰ ὀνόματα, καὶ εἶναι ὑποχρεωμένος ἀπὸ τὸν νόμο νὰ ὑπογράψῃ διὰ βίου σὲ ὅλα τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα μὲ τὰ δύο ὀνόματα. Σύγχυση βέβαια ἐπικρατεῖ καὶ στὸ περιβάλλον τοῦ ἀνθρώπου, ὄχι μόνον στὸ εὐρύτερο, τὸ ὁποῖο δυσκολεύεται νὰ τὸν προσφωνήσῃ καὶ προσπαθεῖ νὰ βρῆ διαφορὸς τρόπους γιὰ νὰ μὴν παρεξηγηθῆ, ἀλλὰ καὶ στὸ στενότερο. Διότι καὶ αὐτὸ χωρίζεται συνήθως σὲ δύο ὁμάδες, καὶ ἔτσι ἢ προσπάθεια νὰ ἀποφενυχθοῦν οἱ παρεξηγήσεις δίνοντας διπλὸ ὄνομα ὁδηγεῖ κατὰ κανόνα σὲ χειρότερα ἀποτελέσματα.

Ἄν τώρα ἐξετάσουμε τὸ θέμα τῆς διπλῆς ὀνοματοδοσίας σὲ βάθος χρόνου, δὲν εἶναι δύσκολο νὰ μαντεύσουμε τί πρόκειται νὰ γίνῃ. Στὶς ἐπόμενες γενιὲς τὰ δύο ὀνόματα θὰ πολλαπλασιασθοῦν, διότι οἱ παπποῦδες θὰ ἔχουν δύο ὀνόματα, καὶ ἔτσι θὰ ὁδηγηθοῦμε σὲ μία πλήρη σύγχυση. Τὸ φαινόμενο τῶν διπλῶν ὀνομάτων ἦταν ἄγνωστο στοὺς παλαιοὺς Χριστιανούς. Βλέπουμε στὰ Συναξάρια ὅτι οἱ Ἅγιοι τῆς

Ἐκκλησίας μας ἓνα μόνο ὄνομα ἔπαιρναν στην βάπτισή τους, καὶ μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα τοὺς μνημονεύουμε καὶ τοὺς τιμοῦμε. Τὸ φαινόμενο ἦταν ἄγνωστο ἀκόμη καὶ στην ἀρχαία εἰδωλολατρικὴ Ἑλλάδα. Ἔχει δυτικὴ προέλευση (εἶναι διαδεδομένο στὸν δυτικὸ κόσμος), καὶ εἰσήχθη στὴν Ἑλλάδα ὡς ξενικὴ ἐπίδραση μετὰ τὴν ἀπελευθέρωση ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Ἔχει ἐπισημανθῆ πολὺ νωρὶς ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Μία ἀπὸ τὶς πρῶτες ἐγκυκλίους τῆς Ἱερᾶς Συνόδου (19 Μαΐου 1836) ἔχει ὡς θέμα «Περὶ τοῦ μὴ γίνεσθαι δεκτοὺς ἐνὸς βαπτιζομένου παιδίου πολλοὺς ἀναδόχους καὶ περὶ τοῦ μὴ διδόναι ἐκάστω βαπτιζομένῳ ὀνόματα πλείονα τοῦ ἐνός».

Μία ἐπόμενη ἐγκύκλιος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου (4 Νοεμβρίου 1874) εἶναι ιδιαίτερα αὐστηρὴ γιὰ τὸ θέμα αὐτό: «Ἡ Σύνοδος μετ' ἀπορίας παρατηρεῖ ὅτι ξενοπρεπῆ τινα ἔθιμα, ... ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐξαπλοῦνται. Τὰ ἔθιμα ταῦτά εἰσι πρῶτον μὲν τὸ δύο ἢ καὶ πλείονας ἀναδόχους ἀναδέχεσθαι τὰ ἐκ τῆς ἱερᾶς κολυμβήθρας παιδιὰ καὶ δευτέρον τὸ διδόναι τοῖς βαπτιζομένοις δύο, τρία ἢ καὶ πλείονα ἔτι ὀνόματα. Ταῦτα τοίνυν τὰ ἔθιμα, τὰ καὶ τοῖς πάλοι χριστιανοῖς ὡς καὶ τοῖς ἐθνικοῖς Ἑλλησι, παρ' οἷς ἐν πρόσωπον ἐνὶ προσηγορευέτω ὀνόματι, ἄγνωστα ὄντα, ἔγνω ἡ Σύνοδος ἵνα ἐκδιώξῃ καὶ φυγαδεύσῃ παντάπασιν... Ὅθεν ἡ Σύνοδος, διὰ τῆς παρουσίας ἐγκυκλίου, (ἐντέλλεται) ἵνα... ἐν μόνον ἐκάστω βαπτιζομένῳ παιδίῳ ὄνομα διδόναι καὶ ἐν καταγράφειν ἐν τῷ τῆς Ἐκκλησίας μητρώῳ». Στὸ ἴδιο πνεῦμα κινεῖται καὶ μία νεώτερη ἐγκύκλιος τῆς 2ας Μαρτίου 1934 ἡ ὁποία ὀρίζει «ἐν μόνον ὄνομα καὶ δι' ἑορταζομένου Ἁγίου (νὰ) δίδεται τοῖς βαπτιζομένοις νηπίοις».

Ἡ συνήθεια τῆς ὀνοματοθεσίας λοιπὸν μὲ διπλὸ ὄνομα εἶναι ἔξω ἀπὸ τὴν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας, καὶ δημιουργεῖ ποικίλα προβλήματα. Εἶναι λανθασμένη

στὴ βάση της, καὶ εἶναι λυπηρὸ νὰ γίνε-ται μὲ τὴν συγκατάθεση τοῦ ἱεροῦ κλήρου. Οἱ ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας ὀφείλουν νὰ ἐνημερώνουν τοὺς πιστοὺς οἱ ὁποῖοι πολλὰς φορὰς κινοῦνται ἀπὸ ἄγνοια. **Ἐπειδὴ ἡ συχνότερη αἰτία εἶναι ἡ κεκαλυμμένη ματαιοδοξία τῶν συγγενῶν θὰ ἦταν χρήσιμο νὰ κατανοήσουμε ὅτι δὲν ἔχουμε νὰ κερδίσουμε ἀπολύτως τίποτα ὅταν φύγουμε ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτό, ἂν “ἀφήσουμε τὸ ὄνομά μας” στὸ ἐγγόνι μας, ἀλλὰ δὲν ἀφήσουμε κυρίως παράδειγμα χριστιανικῆς ζωῆς καὶ ταπεινώσεως.** Εἶναι ἀνεπίτρεπτο καὶ παράλογο, σὲ μία οἰκογένεια ποὺ θέλει νὰ ζῆ κατὰ Θεόν, νὰ δημιουργοῦνται παρεξηγήσεις γιὰ τὸ θέμα τῆς ὀνοματοδοσίας τοῦ παιδιοῦ, ἐξαιτίας τόσο μικροπρεποῦς ματαιοδοξίας. Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος λέγει σχετικὰ: «Νὰ μὴν δίνουμε στὰ παιδιά μας τυχαῖα ὀνόματα, οὔτε τῶν πάππων καὶ τῶν προπάππων... ἀλλὰ ὀνόματα ἁγίων ἀνδρῶν ποὺ διέπρεψαν στὴν ἀρετῇ» (7). Ἡ ἀρετῇ εἶναι ποὺ μᾶς λείπει, καὶ αὐτὴν θὰ ἀναζητήσῃ τὸ παιδί γιὰ τὴν πνευματικὴ ἀνατροφή του. Τὸ θέμα τῆς διπλῆς ὀνοματοδοσίας δὲν εἶναι τόσο ἀσήμαντο ὅσο θεωροῦν πολλοὶ ἐκ πρώτης ὄψεως. Ἄς εὐχηθοῦμε ὅτι μὲ μία καλὴ ἐνημέρωση τῶν πιστῶν θὰ μπορέσουμε καὶ στὸ θέμα αὐτὸ νὰ ἐπιστρέψουμε στὴν ὀρθὴ παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἡ ὠφέλεια θὰ εἶναι δική μας καὶ τῶν παιδιῶν μας.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. *Γένεσις 1, 27.*
2. *Ἀρχιμ. Γεωργίου Χρυσοστόμου (νῦν Μητροπολίτου Κίτρους), Ὀνοματοδοσία, Θεσσαλονίκη 2 2013, σελ. 87-8.*
3. *Λουκᾶς 2, 21 καὶ 1, 59-63.*
4. *Ἰωάννης 10, 3.*
5. *Λουκᾶς 2, 21.*
6. *Ματθαῖος 22, 21.*
7. *Εἰς Γένεσιν 21, 3, PG 53, 179.*

Ἱερομονάχου Γρηγορίου

Χρυσόστομος Σμύρνης

Είναι αδύνατο να μιλήσει κανείς για τη μικρασιατική καταστροφή και να μην αναφερθεί στον σεπτό της ιεράρχη τον Χρυσόστομο Σμύρνης. Ο Χρυσόστομος υπήρξε ευσυνείδητος ποιμένας της Εκκλησίας. Το 1901 απομακρύνεται από τον Οικουμενικό Θρόνο ο Κωνσταντίνος Ε' και ανέρχεται για δεύτερη φορά στο πατριαρχικό αξίωμα ο δυναμικός Ιωακείμ Γ', που δίνει στην πολιτική του Πατριαρχείου έντονο ελληνικό χαρακτήρα και επιθετικό προσανατολισμό. Αξιοποιεί ό,τι πιο δυναμικό και φλογερό διαθέτει η Μεγάλη Εκκλησία και το στέλνει στις περιοχές που κρίνεται η τύχη του Ελληνισμού π.χ. τον εθνομάρτυρα Φώτιο Καλπίδη (1868-1906), στην Κορυτσά, τον

εθνομάρτυρα Αιμιλιανό στα Γρεβενά και τον Χρυσόστομο, παρ' όλο που ανήκε στον κύκλο των αντιπάλων του, προβλέποντας και προλέγοντας την εξέλιξή του, τον κάνει Μητροπολίτη Δράμας.

Η εκλογή του τριακονταπενταετούς Χρυσόστομου έγινε παμψηφεί στις 23 Μαΐου 1902. Όταν πήγε ν' αποχαιρέτισει και ν' ασπασθεί τον Πατριάρχη, αφού άκουσε τις πατρικές συμβουλές του, απάντησε:

«Ζητώ μέγαν Σταυρόν, επί του οποίου θα δοκιμάσω την ευχαρίστησιν, καθηλούμενος και μη έχω έτερον τι να δώσω προς σωτηρίαν της ημετέρας λατρευτής πατρίδος, να δώσω το αίμα μου. Ούτως εννοώ το έπ' εμοί την ζωήν και την αρχιερωσίνην. *Εν όλη τη καρδιά και εν όλη τη διανοία θα υπηρετήσω την Εκκλησίαν και το Γένος, και η μίτρα, την οποίαν αι άγιαι χείρες σου εναπέθεσαν επί της κεφαλής μου, εάν πέπρωται να απολέση ποτέ την λαμπηδόνα των λίθων της, θα μεταβληθή εις ακάνθινον στέφανον μάρτυρος ιεράρχου*» Έτσι και έγινε μετά από 20 χρόνια στις 27 Αυγούστου 1922

Ο Χρυσόστομος είναι όχι μόνο ευσυνείδητος ιεράρχης, αλλά και στοργικός πατέρας για τα παιδιά του. Δεν εγκατέλειψε τη θέση του πάρα τις αντίθετες συμβουλές και παρακλήσεις πολλών. Και είναι πράγματι

πολλοί αυτοί που τον παρακαλούν να φύγει από τη Σμύρνη και να σωθεί. Ο Χρυσόστομος, την ώρα που η επίσημη ελληνική πολιτική και στρατιωτική ηγεσία αποχωρεί, παραμένει, όπως έκαναν οι Έλληνες από παλιά, όπως έκανε ο Λεωνίδας και ο Κωνσταντίνος Παλαιολόγος. Παραμένει και γίνεται ολοκαύτωμα. Ο Χρυσόστομος βρήκε φρικτό τέλος. Τον τύφλωσαν, του ξερίζωσαν τα γένια και τα μαλλιά, τον ξυλοκόπησαν, του έκοψαν τη μύτη. Καθ' όλη τη διάρκεια του μαρτυρίου του δεν απαντά με φωνές, με παρακλήσεις με κατάρες. Λέγεται πως στις τελευταίες του στιγμές είχε το βλέμμα του στραμμένο στον ουρανό και ψιθύριζε **Πάτερ Αγιε, άφες αυτοίς, ου γάρ οίδασι τί ποιούσι**».

Επιστολή προς τον Ελευθέριο Βενιζέλοτου Αγίου Χρυσοστόμου Σμύρνης

«Αγαπητέ φίλε και αδελφέ κ. Ελευθέριε Βενιζέλε. Επέστη η μεγάλη στιγμή της μεγάλης εκ μέρους Σας χειρονομίας. Ο Ελληνισμός της Μικράς Ασίας, το Ελληνικόν Κράτος, αλλά και σύμπαν το Ελληνικόν Έθνος καταβαίνει πλέον εις τον Άδην, από του οποίου καμμία πλέον δύναμις δεν θα δυνηθή να το αναβιβάση και το σώση. Της αφαντάστου ταύτης καταστροφής, βεβαίως αίτιοι είναι οι πολιτικοί και προσωπικοί Σας εχθροί, πλην και Υμείς φέρετε μέγιστον της ευθύνης βάρος, δια δύο πράξεις σας. Πρώτον, διότι απεστείλατε εις Μικράν Ασίαν ως Ύπατον Αρμοστήν ένα τούτ' αυτό παράφρονα και εγωιστήν, φλύαρον, απερροφημένον εν τω αυτοθαυμασμώ του και καταφρο-

νούντα και υβρίζοντα και δέροντα και εξορίζοντα και φυλακίζοντα όλα τα υγιή και σώφρονα στοιχεία του τόπου, διότι εν τω φρενοκομείω του βεβαίως δεν είχαν τόπον, και εις το τέλος αποδώσαντα αυτούς τους αγλαούς καρπούς της τελείας του Μικρασιατικού λαού καταστροφής, τους οποίους νυν θερίζομεν. Και δεύτερον, διότι πριν αποπερατώσητε το έργον Σας και θέσητε την κορωνίδα και το επιστέγασμα επί του ανεγερθέντος αφαντάστως ωραίου και μεγαλοπρεπούς δημιουργήματός Σας, της καταθέσεως των θεμελίων της περικλεεστάτης ποτέ Βυζαντινής μας Αυτοκρατορίας, είχατε την ατυχή και ένοχον έμπειυσιν να διατάξητε εκλογάς κατ' αυτάς ακριβώς τας παραμονάς της εισόδου σας εις Κωνσταντινούπολιν και της καταλήψεως αυτής υπό του Ελληνικού Στρατού προς εκτέλεσιν των όρων της -οίμοι- δια παντός καταστραφείσης Συνθήκης των Σεβρών».

Σμύρνη, 21 Αυγούστου 1922

Η Ελλάδα δεν γεννά μόνο ήρωες αλλά και αγίους. Ο Χρυσόστομος Σμύρνης έγινε πρώτα ήρωας και μετά Άγιος. Η μνήμη του Αγίου Χρυσοστόμου Σμύρνης και των συν αυτώ αγίων αρχιερέων Γρηγορίου Κυδωνίων, Αμβροσίου Μοσχονησιών, Προκοπίου Ικονίου, Ευθυμίου Ζήλων καθώς και των κληρικών και λαϊκών που σφαγιασθήκαν κατά την Μικρασιατική Καταστροφή εορτάζεται την Κυριακή προ της Υψώσεως του Τιμίτου Σταυρού και διαβάζεται ιδιαίτερη ασματική ακολουθία.

*Επιμέλεια
Μαρία Ψωμά*

Ιερά

Πανήγυρις

ΕΝΟΡΙΑ ΕΝ ΔΡΑΣΕΙ

Αύγουστος - Σεπτέμβριος 2022

Αύγουστος. Οι αγαπημένες Παρακλήσεις της ευλογημένης περιόδου του Δεκαπενταύγουστου, ξεκίνησαν! Οι Παρακλητικοί κανόνες που ψάλλονταν εναλλάξ - μικρός, μεγάλος - προς την Υπεραγία Θεοτόκο, αποτελούσαν ανάσες δροσιάς μέσα στον καθημερινό φλογερό καύσωνα του καλοκαιριού, αλλά και των δοκιμασιών της ζωής μας.

Προστρέξαμε στη Μάνα μας, είτε στην ενορία μας, είτε σε κάποιο εκκλησάκι των διακοπών μας. Άλλωστε οι Παρακλήσεις αποτελούν αναπόσπαστο κομμάτι της λατρευτικής ζωής του τόπου μας. Των θλιβομένων ηχαρά, παρακαλώ σε, Παρθέने, βοήθησόν μοι εν τάχει.

Ακούμε συχνά πως για να καταλάβουμε τον κόσμο, χρειαζόμαστε την επιστήμη. Ο κόσμος, ενώ είναι αντικείμενο επιστημονικής ανάλυσης είναι παράλληλα και αντικείμενο χαράς και εορτασμού, αγάπης, ευχαριστίας και δοξολογίας.

Το πανηγύρι της πίστης συνεχίστηκε ήσυχα κι ανεπαίσθητα, μέσα σ' όλη την καταπίεση και την θλίψη του κόσμου. Η ψυχή πάλλει κι ακτινοβολεί φως και είναι γεμάτη από ουράνια χαρά. Αυτήν τη μοναδική χαρά, που σημαδεύει ετήσια εορτή της Μεταμορφώσεως.

Σ' αυτό το μεγάλο γεγονός, είναι αφιερωμένος ο Ενοριακός μας Ναός. Την Παραμονή της εορτής, τελέστηκε με λαμπρότητα ο Πανηγυρικός Αρχιερατικός Εσπερινός, με

Αρτοκλασία, χοροστατούντος του Παναγιωτάτου, Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Ανθίμου και με τη συμμετοχή πολλών Ιερέων και πλήθος κόσμου.

Μετά το τέλος της Ακολουθίας, προσφέρθηκε σε όλους φασολάδα και ακολούθησε Ιερά Αγρυπνία. Ανήμερα της εορτής, 6 Αυγούστου, τελέστηκαν ο Όρθρος και η Πανηγυρική Θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μέτρων και Αθύρων, κ. Δημητρίου, ο οποίος ευλόγησε και τα σταφύλια, που στο τέλος μοιράστηκαν σ' όλο το πλήθος των πιστών.

Το απόγευμα της ίδιας μέρας, ακολουθήσαμε, μετά τον Εόρτιο Εσπερινό, την λιτάνευση της Εφεστίου και θαυματουργού εικόνας, της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος, σε οδούς της ενορίας, προεξάρχοντος του Πανοσιολογιότατου Αρχιμανδρίτου, Ιάκωβου Αθανασίου, Πρωτοσύγκελλου της Μητροπόλεως μας. Ο Χριστός αποκάλυψε σε τρεις από τους μαθητές του, αυτήν τη Δόξα, αυτό το Φως, αυτόν το νικητήριο εορτασμό στον οποίο καλούμαστε να μετάσχουμε. Το Θείο Φως που μεταμορφώνει τον άνθρωπο. Αυτό το Φως, που συνεχίζει να λάμπει μέσα στο σκοτάδι και στο κακό, μέσα στην μουντή και θολή ρουτίνα αυτού του κόσμου, σαν ηλιαχτίδα που διασχίζει τα σύννεφα. Μας κάνει να νιώθουμε ζωντανό γιατί μας μεταμορφώνει από μέσα. Φως, που μας βοηθάει να

μην απογοητευόμαστε από τα σκοτάδια.

Την επόμενη μέρα, Κυριακή 7 Αυγούστου, το απόγευμα, τελέστηκε Εσπερινός – ο Μέγας Παρακλητικός Κανόνας στην Θεοτόκο και το Ιερό Ευχέλαιο. Το Σάββατο, 13 Αυγούστου, μετά τον Όρθρο και τη Θεία Λειτουργία, ακολούθησε η επαναφορά της Εφεστίου Εικόνας της Θείας Μεταμορφώσεως, εντός του Ιερού Βήματος ως Βηματάρισσας και την επανατοποθέτηση αυτής στο προσκυνητάριο.

Το δώρο του Θείου Φωτός, ας γινόταν η προσευχή μας, προσευχή για την Μεταμόρφωση, για την νίκη του Φωτός! «Λάμψον και ημίν τοις αμαρτωλοίς το Φως Σου το αϊδιον».

Οι Παρακλήσεις της Παναγίας συνεχίστηκαν μέχρι και τις 12 Αυγούστου. Την Παραμονή της Κοιμήσεως της Παναγίας, μετά τον Εσπερινό, έγινε περιφορά του Επιταφίου Της, γύρω από το Ναό, ενώ μεσυγκίνηση ακούσαμε και ψάλαμε τα Εγκώμια της Παναγίας.

Παγκόσμια ευφροσύνη και αγαλλίαση! Η Κοίμηση της Θεοτόκου, είναι η μεγαλύτερη Θεομητορική εορτή, γιατί ο θάνατος Της είναι θρίαμβος, απόδειξη τρανή της συντριβής του θανάτου. Είναι είσοδος θριαμβευτική στον κόσμο της όντως Ζωής. Είναι η αιτία βαθιάς κι ανείπωτης χαράς όλου του ουρανού κόσμου. Στο Πρόσωπο Της, επιβεβαιώνεται η συντριβή του θανάτου, καθώς Αυτή εισέρχεται θριαμβευτικά στον κόσμο της αιώνιας Ζωής και Βασιλείας. Από τα ύψη του ουρανού ευλογεί τον κόσμο και πρεσβεύει για

μας. Γίνεται των πενθούντων η παρηγοριά, των θαλασσοδαρμένων το λιμάνι, πρόθυμη βοήθεια για όλους όσοι Την επικαλούνται!

Στις 23 Αυγούστου, Τρίτη, είχαμε την Απόδοση της Κοιμήσεως– Εννιάμερα. Όρθρος – Θεία Λειτουργία. Παναγία Παρθένε, πρέσβευε υπέρ ημών!

Ο χρόνος κυλάειπολύ γρήγορα! 1 Σεπτεμβρίου. Αρχή του Εκκλησιαστικού έτους. Αρχή της Ινδίκτου. Τελειώσαν οι καλοκαιρινές διακοπές και ίσως έφτασε η ώρα να βάλουμε στόχους. Όχι για να λειτουργήσουν καταδυναστευτικά, αλλά για να μας δείχνουν την σωστή ιεράρχηση στις επιλογές μας και την αξία των προτεραιοτήτων μας. Ήρθε λοιπόν η Εκκλησία μας και μας κάλεσε να συμμετέχουμε στις λατρευτικές συνάξεις που μας πρόσφερε, ώστε να τον αξιοποιήσουμε πνευματικά, με ειρήνη και μετάνοια, για να έχουμε μέσα μας τη χάρη και την ευλογία του Κυρίου μας.

Εκτός από τον Αγιασμό στην αρχή του Εκκλησιαστικού έτους, είχαμε και τον Αγιασμό στα σχολεία, στις 12 Σεπτεμβρίου, κατά την έναρξη της νέας σχολικής χρονιάς. Τα παιδιά θα πρέπει να αισθάνονται ασφάλεια στο σχολείο και με την ευλογία της Εκκλησίας, να προετοιμαστούν για ένα καλύτερο μέλλον, με νέα ελπίδα, όνειρα κι αισιοδοξία. Καλή σχολική χρονιά στους μαθητές όλων των τάξεων, αλλά και στους γονείς που καταβάλουν μεγάλες θυσίες για την παιδεία τους, σε μια τόσο δύσκολη εποχή. Καλή χρονιά, δημιουργική, με υγεία, υπομονή και δύναμη και

στους εκπαιδευτικούς μας!

Όπως κάθε χρόνο, στην καρδιά του Σεπτεμβρίου, 14 του μηνός, η Εκκλησία μας, ύψωσε θριαμβευτικά τον Σταυρό, μέσα σε βασιλικούς και τον έρανε με μύρα. Ο σιωπηλός Σταυρός, είναι η δύναμη που κραυγάζει, πηγή για θείο έλεος, η δόξα του Θεού, το στήριγμα των πιστών! Την Παραμονή, τελέστηκε κατανυκτική Αγρυπνία. Ανήμερα, Θεία Λειτουργία και το απόγευμα της ίδιας μέρας μετά τον Εσπερινό η Ακολουθία των Χαιρετισμών του Τιμίου Σταυρού. Με Ιερό φόβο, ως ανάξιοι όντες και με χαρά, για την σωτηρία μας, ας παρακαλέσουμε τον Εσταυρωμένο να χαροποιήσει τις καρδιές μας και να γλυκάνει τη ζωή μας!

Λίγες μέρες αργότερα, την Κυριακή 18 του μηνός, η ενορία μας ένιωσε μεγάλη χαρά, γιατί ένα από τα μέλη της οικογένειάς της, ο αγαπημένος μας νεωκόρος Παύλος Χρυσοβέργης, ενώθηκε με τα δεσμάτου γάμου, με την επίσης αγαπημένη, γλυκιά, Ιφιγένεια Σούλη. Το μυστήριο του γάμου τους έγινε, σύμφωνα με το Βυζαντινό τυπικό, δηλαδή κατά τη διάρκεια της πρωινής Θείας Λειτουργίας. Πρώτα ο αρραβώνας και ακολούθως η στέψη. Ο γάμος ολοκληρώνεται μέσα στο πέραςμα του χρόνου και για την Ορθόδοξη Εκκλησία, είναι το μυστήριο της αγάπης, η ευλογία του Θεού για να πορευτούν οι νεόνυμφοι τον δύσκολο αγώνα της αγάπης. Η χαρά της συζυγικής ζωής, βιώνεται με την πίστη στο Χριστό. Χρειάζεται ευλογία Θεού για να γίνει ο γάμος άσκηση αγάπης και καταπολέμηση του εγωισμού, εγκα-

τάλειψη του «εγώ» και αποδοχή του «εμείς». Η εκκλησία μας κατάμεστη. Συγκινηθήκαμε και χαρήκαμε ταυτόχρονα. Όλο το εκκλησίασμα τους ευχήθηκε από καρδιάς, συμπόρευση με ειρήνη και ομόνοια ως τα βαθιά γηρατειά τους. Μοιράστηκαν μπμπονιέρες σ' όλους.

Ο Σεπτέμβριος οδεύει προς το τέλος. Στην «Κοινωνία Αγάπης», που λειτουργεί εδώ και πολλά χρόνια, καθ' όλη την διάρκεια της χρονιάς, αναδιοργανώθηκαν οι ομάδες για την χειμερινή περίοδο. Ο Κύριος, αξιώνει κάποιους ανθρώπους, να εργάζονται μέσα στο πνευματικό οικοδόμημα της Εκκλησίας, είτε ως Ιερείς, Ιεροψάλτες, είτε με την διακονία στην Θεία Λατρεία της, είτε με την προσφορά τους στο φιλανθρωπικό έργο της. Είναι οπωσδήποτε, πολύ σημαντική η κάθε διακονία μέσα στην Εκκλησία. Είναι ωραίο, ο κάθε εργάτης, να αποβλέπει με το έργο του στην δόξα του Χριστού. Εκείνον να προβάλλει, Εκείνον να τιμά, χωρίς να επιδιώκει την προσωπική του ανάδειξη και προβολή. Αρραγές θεμέλιο της εκκλησίας μας, ο Χριστός. Και η κάθε διακονία μας μέσα σ' αυτήν, ας αποσκοπεί στην δόξα του Κυρίου. Εκείνον θα διακονούμε, Εκείνον, ο Οποίος είναι η κεφαλή της Εκκλησίας.

Καλό φθινόπωρο!
Καλή κι ευλογημένη
Εκκλησιαστική χρονιά!

Επιμέλεια:
Δομνίκη Νικολοπούλου

Ιερά Μητρόπολις Θεσσαλονίκης
Ιερός Ναός Μεταμορφώσεως του Σωτήρος

- Φροντιστηριακά Μαθήματα «μεταυποστήριξις» Σάββατο 10:30
- Κατασκήνωση «Το Θαβώρ» Κάθε Καλοκαίρι

- Κοινωνικό Ιατρείο - Φαρμακείο Πέμπτη 18:30
- Ιπποκράτειο Νοσοκομείο Κάθε ημέρα
- Τράπεζα Αίματος Οκτώβριο - Μάιο
- Κοινωνία Αγάπης Κάθε ημέρα

- Μικτή Χορωδία «Έλληχος» Παρασκευή 17:00
- Χορωδία Γυναικών Τρίτη 18:30

- Τμήματα Αγιογραφίας Παιδων - Ενηλίκων Δευτέρα 18:30
- Τμήματα Σκίτσου Παιδων - Ενηλίκων Παρασκευή 18:30

Θεία Λειτουργία

Σάββατο - Κυριακή - Εορτές

- Παραδοσιακή Χοροί Κάθε Κυριακή: Παιδικό 18:00 Ενηλίκων 19:00 Νέων 20:00

- Κύκλος Μελέτης Αγίας Γραφής Πέμπτη 18:00
- Μάθημα Βυζαντινής Μουσικής Δευτέρα 18:30
- Κατηχητικό Σάββατο 17:30

- **Radiothavor.gr** Ζωντανή αναμετάδοση ακολουθιών
- Περιοδικό Θαβώριος Λόγος

Δελφών & Μιαούλη

2310 828 989
inmetamorfoseos.gr

ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ ΚΑΙ ΜΑΡΓΑΡΙΤΕΣ

Προσδιόρισαν: Δεν υπάρχει μεγαλύτερη απόδειξη εμπιστοσύνης και αλληλοεκτίμησης από την ευχαρίστηση που νιώθουν δύο πρόσωπα όταν σιωπάζουν. Ο λόγος ανήκει στον χρόνο. Η σιωπή στην αιωνιότητα. Πολλές φορές το πολυτιμότερο τμήμα ενός επιμνημόσυνο λόγου είναι η «ενός λεπτού σιγή». Η ικανότητα του «λέγειν» είναι θαυμαστή όταν συνοδεύεται από την ικανότητα του «σιωπών». Είπαν ότι η μεγαλύτερη ευγλωπτία έγκειται στην τέχνη της σιωπής. Η σιωπή είναι μία από τις βασικές αρχές της συζήτησης. Υπάρχουν στιγμές που η σιωπή λέει περισσότερα από την ομιλία.

- Τα λόγια είναι σαν τα πούπουλα. Όταν ανοίξεις το στόμα σου και τα πάρει ο άνεμος δεν μπορείς πια να τα μαζέψεις.
- Οι μεγάλοι άνθρωποι μιλούν για ιδέες. Ο μέσος άνθρωπος για γεγονότα. Ο μικρός για τους άλλους ανθρώπους.
- Πρέπει να μιλάς για ν' ακούγεται μερικές φορές. Όμως, πρέπει να σιωπάς για να σε εκτιμούν.
- Η σιωπή είναι το μόνο χρυσάφικο που δεν αγαπούν οι γυναίκες.
- Αν δεν μπορείς να πεις την αλήθεια, δεν είσαι υποχρεωμένος να πεις ψέμα.

Είπαν διάφορα:

- Μετά το παιχνίδι, βασιλιάς και πιόνι μπαίνουν στο ίδιο κουτί.

- Αν κάποιος με ξεγέλασε μια φορά πρέπει να ντρέπεται, αν με ξεγέλασε δυο φορές, πρέπει να ντρέπομαι εγώ.
- Όταν μορφώνεις ένα αγόρι, μορφώνεις ένα αγόρι. Όταν μορφώνεις ένα κορίτσι, μορφώνεις μια γενιά.
- Οι άνθρωποι δεν είναι από την φύση τους εχθροί ή φίλοι. Η φιλία και η εχθρότητα προκύπτουν από τις περιστάσεις.
- Μπορείς να οδηγήσεις το άλογο στο νερό, δεν μπορείς όμως να το αναγκάσεις να πει.
- Όταν η φτώχεια μπαίνει από την πόρτα, η αγάπη φεύγει από το παράθυρο.
- Οι επιθυμίες των ανθρώπων είναι σαν τις μέρες, η μια φεύγει κι η άλλη έρχεται.
- Είμαι έτοιμος για να πεθάνω. Αλλά δεν υπάρχει σκοπός για να σκοτώσω.
- Κανένας δεν ξέρει αυτό που σκέφτεσαι, βλέπει όμως, αυτό που κάνεις.
- Τα επτά πράγματα που δεν πρέπει να έχεις είναι: πλούτος χωρίς μόχθο – γνώση χωρίς χαρακτήρα – πολιτική χωρίς αρχές – απόλαυση χωρίς συναίσθημα – εμπόριο χωρίς ήθος – επιστήμη χωρίς ανθρωπιά – αγάπη χωρίς θυσία.

Επιμέλεια:
Γεώργιος Μπερμπερίδης
Ιεροψάλτης

Με αλεύρι και μεράκι!

ΤΟ ΚΕΙΚ ΤΗΣ ΜΑΜΑΣ!

ΥΛΙΚΑ:

- 250 γρ. βούτυρο σε θερμοκρασία δωματίου
- 250 γρ. ζάχαρη
- 50 γρ. Μέλι
- 220 γρ. γάλα
- 350 γρ. αλεύρι που φουσκώνει μόνο του
- 3 αυγά
- 1 κ.σ. εκχύλισμα βανίλιας

ΓΙΑ ΚΑΚΑΟ

- 4 κ.σ. μείγμα κέικ
- 2 κ.σ. γάλα
- 1 κ.σ. κακάο

ΕΚΤΕΛΕΣΗ:

Στο μίξερ χτυπάμε το βούτυρο με τη ζάχαρη πολύ καλά, μέχρι ν' ασπρίσει και ν' αφρατέψει. Έπειτα, ρίχνουμε το μέλι και συνεχίζουμε το χτύπημα. Κατόπιν, ρίχνουμε ένα-ένα τ' αυγά, περιμένοντας να ενσωματωθεί κάθε αυγό στο μείγμα. Βάζουμε το εκχύλισμα βανίλιας και τελευταία ρίχνουμε το γάλα με το αλεύρι εναλλάξ (σε 2-3 δόσεις). Δεν ανακατεύουμε πολύ.

Σε ένα μπολ βάζουμε 4 κ.σ. από το μείγμα μας και προσθέτουμε το γάλα και το κακάο. Ανακατεύουμε πολύ καλά. Βουτυρώνουμε και αλευρώνουμε μία φόρμα κέικ και βάζουμε εναλλάξ το μείγμα βανίλιας και κακάο. Ψήνουμε σε προθερμασμένο φούρνο στους 180 βαθμούς κελσίου, αντιστάσεις!

Επιμέλεια
Ευαγγελία Κατραμίδου

το Θαβώρ

Μετακατασκηνωτικό Αντάμωμα

12-13 Νοεμβρίου 2022

Για όλα τα
Θαβωρόπαιδα

Γιατί...

η μία φορά ποτέ δεν φτάνει!

Κόστος Συμμετοχής: 40€

6972056408